

Renselse

Tak til Frederik, og Montsegur 1244.

1

Det er en helt normal morgen. At hun næste dag skal tænke tilbage på den som sin sidste normale morgen, det er der ikke nogen varsler om. Bentøjet er ikke så godt som det har været. Men der er i det hele taget meget, der ikke er som det har været. Det er der ikke noget nyt eller usædvanligt i. Og det er heller ikke unormalt, at Cecille fanger sin tanke om sit dårlige bentøj i flugten, og som modvægt flyver gennem takkebøn nr. 34. Det kan lige passe, at hun får startet dagen på så negativ en måde!

Faktisk er det jo godt, at bentøjet skranter lidt. Det minder hende om hendes egen dødelighed, og om at hun er et menneske, ikke Gud. Og hun har masser af tid. Grønkålen løber ikke nogen vegne, og hun skal ikke andet i dag.

Og når nu hun er i gang med at sige tak. Hun kigger op, og glæder sig over at solen skinner. Endnu en takkebøn. Og så en bøn om, at ozon-hullet ikke må blive større, men heles. Hun glæder sig over, at der er grønkål at passe – det skal blive godt til vinter, at smage det færdige resultat. Og hun takker for sin gode stok, så hun stadig kan komme omkring. Da hun møder Jomfru Birthe, ranker hun sig lidt og hilser glad godmorgen. Vel fremme ved urtehaven, lader hun den medbragte pude dumpe ned mellem to rækker, kommer møjsommeligt ned på knæ på puden, og begynder så at luge omkring kålen.

Mens fingrene automatisk fjerner de små skud af tidsler og mælkebøtter, øver hun sig i tankerne på takkebøn nr. 67. Den er ganske ny, og hun har stadig ikke helt fanget rytmen i den. Den er ikke ligesom dem, hun selv skrev i sin tid – men det er også kun godt. Forandring gør ikke noget. Og de unge virker glade for, at deres bønner også bliver brugt.

Hun tænker også på Jomfru Birthe. Igennem længere tid har Jomfruen været jaloux på Ungkarl Jean, der fornylig er begyndt at prædike fast hver torsdag. Ikke jaloux fordi han fik lov at prædike – men fordi han gjorde det så godt. Hun ærgrede sig over, at hun ikke selv var lige så god. Men så havde de haft en lang snak om Jomfruens andre talenter. Og prikken over i'et var, at hun begyndte at bruge takkebøn nr. 65, som Jean havde skrevet. Miraklet indtraf, og nu har Birthe fred igen. Hm. Måske kan der blive en prædiken ud af den historie. Det må der tænkes over.

Langsomt baner hun sig vej ned gennem kålen. Pudens bliver flyttet med. Men da hun når ned for enden af rækken, går det galt. Hun prøver at kravle rundt omkring enden af rækken, men ender i stedet med at falde. Hendes anstrengelser for at komme op giver ikke noget resultat, andet end at hun får jord op under skørtet. Hun kigger sig omkring, men der er ikke nogen i nærheden, der kan hjælpe hende op.

Bentøjet er ikke hvad det har været, nej. Det er stemmen heller ikke. Den stemme, der i 60 år har meddelt Samfundet, hvad den rette vej er, er på det sidste falmet, og hun har ingen illusioner om, at nogen vil høre det, hvis hun råber på hjælp. Til sidst giver hun op, og prøver bare at lægge sig lidt bedre til rette på jorden. De skal nok savne hende til sidst.

Hun prøver at komme i gang med nr. 67, men det glider ikke rigtigt længere. Der er en sten, der trykker på hoften, og som hun ikke kan få fat på og få flyttet. Og mens hun har fjernet ukrudt, har hun ikke lagt mærke til, at der blev overskyet. Nu falder der en let støvregn.

Hun fortæller sig selv, at der nok snart kommer nogen. At det er vigtigt, hun tager det roligt. At hun kan bruge tiden på at skrive en prædiken til næste uge. Men i praksis kan hun ikke tænke på andet end at hun er våd, og at der er en sten, der trykker på hoften.

2 timer senere, da hun endelig er blevet fundet, og man hurtigt har organiseret en kørestol, så hun kan komme lige hjem, ligger hun i sin seng og ømmer sig. Det endte med at hun blev så kold, at hun ikke lagde mærke til stenen mere. Hun er ikke glad ved, at der skal så lidt til, for at hendes humør bliver ødelagt. Nr. 67 er glemt nu – hun ransager sig selv, for at se hvor svagheden er. Det startede med bentøj. Men det kan da ikke kun være det? Stadig med lidt klaprende tænder falder hun i søvn. Da hun vågner igen, er benene stadig ømme, men det lader heldigvis til, at hun har fået varmen, og hun hoster ikke eller noget. En af jomfruerne er kommet forbi med en kop varm suppe, som hun taknemligt slubrer i sig. Det går bedre nu. Hun har indset hvad svagheden er, og dermed også hvad løsningen må være.

2

De sidste 3 dage har der bare været stille omkring hende. Men nu begynder folk at nærme sig igen. Nå, de skulle vel bare vænne sig til tanken. Det er okay. Det skulle hun jo også selv.

Hun har selv været med til at skrive det program, der kører når man træder ind i Renselseskammeret. Og alligevel var det helt anderledes selv at være der. Være alene. Være nøgen. Svare på spørgsmålene. ("Mener du oprigtigt dette er det rigtige valg for dit fremtidige liv?" "Ja.") Mumle med på takkebøn nr. 1. Og til sidst trække i den hvide dragt, der bliver hendes sidste. Og da hun kom ud, stod tællerne alle vegne på "30". Hun var den eneste, der lagde mærke til det, mens hun gik hjem. Men ved aftensmåltidet var folk begyndt at skæve til hende, og den hvide dragt. Og nu begynder de altså at komme over for at trykke hende i hånden. Sige hvor stolte de er over hendes valg. Hvor glade de har været over at kende hende. Hvor specielt det bliver, fordi det er hende, der har truffet dette valg. Hun er ikke den første. men hun er den første af de Første. Og det er vel lidt specielt.

Hun lader dem gøre som de vil. Det er en del af denne mellempperiode, at give folk en chance for at sige farvel. Og selv er hun bare så lettet over at det snart er overstået. Bentøj, stemmen, det alt sammen er lige meget nu. Nu kan hun koncentrere sig om Renselsen – at blive lutret og klar til den næste fase. Og det giver kun god mening, at hun selv træffer det her valg. Oplevelsen i grønkålsbeddet har for alvor vist hende, at der ikke er ret langt igen.

Da Samfundet blev grundlagt, af hende selv, Pierre, Gudrun og Frank, var de så sikre. Det første var at bygge et hus. Så skulle Samfundet opbygges. Og endelig skulle fundamentet for deres liv bygges. Jomfru Gudrun havde vist sig at være en god missionær, og Ungkarl Frank var god til de praktiske ting, så de kunne blive selvforsynende med mad, vand og tøj. Det var også ham der anbefalede, at de skulle slå sig ned i nærheden af Vordingborg: tæt på både jord og vand, by og land. Ungkarl Pierre skrev nogle fantastiske bøger og prædikener. Og selv havde hun altså talent for det, der udviklede sig til takkebønner og andre ritualer. Hun skrev den første version af de programmer, der skulle køre i de to kamre: Renselsen og Integrationen.

Det var ikke nogen af dem, der fandt på at de skulle kaldes de Første. Men efterhånden blev ordet almindeligt, og kom til at hænge fast.

Siden starten har 12 valgt Integrationen. Hver gang har der været en feststemning

ved det. Selv når det var dødsyge eller hårdt kvæstede mennesker, var der trøst i tanken om, at de snart skulle videre til noget bedre – og at de takket være Renselsen ville have lettere ved det. 12 er ikke så meget på 60 år – men det er også først nu Samfundet begynder at rumme ældre mennesker – de var alle sammen unge, da de blev medlemmer, ellers ville kravet om, at de skulle være jomfruer og ungarle nok ikke have været til at opfylde.

Det er ærgerligt at Ungkarl Frank ikke kan være her, ved hendes egen Integration. At hans egen død skulle ske så pludseligt, fordi han blev sparket af en hest. Men hun må ikke være egoistisk. Der er en mening med alt – også dette. Og der er så mange andre gode venner, der vil følge hende på vej.

Om eftermiddagen kommer lægen på besøg. Hun har fuldstændig glemt, at han skulle komme, og af gammel vane får han lov til at undersøge hende. Det er først senere hun tænker på, at det egentlig var overflødigt. Så de snakker om hendes stemme (hun drikker et urte-ekstrakt, når det er rigtigt slemt). Og om hendes ben. Det er et år siden, lægen var her sidst, så han ved ikke, at der er et problem. Han kigger og prikker, og nikker for sig selv. “Det skal vi nok hurtigt få klaret. Vil du helst have piller eller en operation? Og så selvfølgelig skinner i mellemtiden.”

3

Den nat kan hun ikke sove. Og hun kan ikke helt se, hvorfor det skulle være svært. Hun er jo helt indstillet på at gennemføre Integrationen. Der er ikke noget, der bør kunne ændre den beslutning – ikke noget, der kan gøre en forskel. Men det er der nu. Lægens muntre ord, om at hun vil kunne gå normalt igen om 4-6 uger har rystet hende.

Næste dag opsøger hun Ungkarl Pierre. Sandhed er en af grundpillerne i Samfundet. Og det ryster hende, at hun for første gang i sit liv i Samfundet har sagt noget, der siden viste sig at være usandt. Hun kan ikke have været oprigtig, hvis hun har fortrudt nu. Pierre forstår hende godt, men han har heller aldrig oplevet noget lignende.

Hvad værre er, nu hvor hun er blevet Renset, er det utænkeligt at hun kan lyve.

De er begge to meget forvirrede. Og det hjælper ikke rigtigt at tale med ham. Så hun griber til et af de almindelige redskaber: bekræftelser.

I 39 timer har hun hver time (hvis hun var vågen) sagt sætningen “Jeg er glad over jeg blev Renset” højt. Og 39 gange har hun kunnet høre den falske klang. Hun gør jo ikke andet end at fortryde! Og det bliver kun værre af, at hun ikke helt ved hvad hun skal sige til de andre. De kommer stadig for at trykke hende i hånden. De spørger ikke direkte om, om hun har fortrudt (hvordan skulle de også kunne gætte det?), og hun vælger selv at tie. Hun ved godt det ikke lever op til den strengeste definition af Sandheden. Men indtil nu har hun ikke vidst hvad hun ellers skulle gøre.

Indtil nu. Fordi nu har hun besluttet at tage en vandretur ud i landskabet. Vejret er heldigvis stadig til, at hun kan overnatte udendørs. Så hun pakker et tæppe og et underlag i en rygsæk, sammen med vand og nogle kiks. Og så tager hun afsted.

Hun ved ikke helt, hvor hun vil hen. Ud, hvor det kun er Gud og hende selv, der kan høre hendes falske stemme hver time. Ud, hvor hver blomst og hvert træ taler til hende, og viser hende hvad Sandhed er. Desuden har hun ikke samlet urter til heling endnu, og det plejer hun at gøre hvert år på denne tid. Det bliver en lang tur – denne tvivl, oveni problemet med benene og alt andet. Men det gør ikke noget. Hun har brug for tid.

Solen står højt på himlen, og benene værker ikke så meget, nu hvor benmusklerne er dejligt varme, og hun har vænnet sig til at gå lidt længere hver dag. Selvom hun stadig vender og drejer sit problem, har hun også overskud til at lytte til fuglesangen, se på himlen, og dufte til de urter hun plukker.

Tasken er halvfylt med urter, mange af dem sjældne urter, hun ikke har set i flere år. Det må være noget med, at efteråret er varmere end det plejer at være. Helerne vil blive tilfredse, når hun kommer hjem. I det mindste kan hun regne med en ærlig reaktion fra dem – ikke benovelse over, at hun har valgt Renselsen, men respekt for hendes hårde arbejde. Og så ærgrer hun sig. Nu havde hun ellers ikke tænkt på sin usandhed i en halv time. Men der er vel ikke noget at gøre ved det. Hun er holdt op med at recitere takkebønnerne – de hjælper alligevel ikke mere.

Hun er på vej hen ad en sti, der plejer at føre til nogle bestemte gule blomster. Hun kender ikke deres navn, men de er gode imod mavepine, så når hun kan finde dem, plukker hun rigeligt. Specielt de nyankomne til Samfundet, har tit mavepine, mens de vænner sig til deres nye kostplan. Selv dem, der har været vegetarer før, har lidt problemer i starten.

Da hun drejer om et hjørne, ser hun en violet plante, hun ikke har set før. Lille violet blomst med hvid midte, og violet stængel, med rødviolette blade. Hun synes slet ikke sådan en plante bør kunne eksistere – skal planter ikke være grønne, for at fotosyntesen virker? Men så glæder hun sig til at prøve den nye plante – det er længe siden hun sidst har fundet en helt ukendt plante, og hun begynder at repetere, hvordan hun på første dag vil nulre, dufte og smage, på anden dag tage lidt sammen med kiksene og de vilde gulerødder hun har fundet, og på tredje dag vil prøve at koge te på bladene.

Hun plukker rigeligt af den violette plante, men lægger den i tasken i sit eget rum, i tilfælde af at den er giftig. Hun nulrer, dufter og smager (lidt ligesom mynte, men der er også noget kanel), og går så videre.

Hendes armbånd bipper stille. Hun har indstillet det til at bippe hver time, de 16 timer hvor hun er vågen. Hun finder et godt sted at sidde, hvor hun kan se ud over en eng, trækker vejret dybt, og begynder. “Jeg er glad over jeg opdagede mit forhold til at blive Renset.” Nej, det er ikke rigtigt. Hun prøver igen. “Jeg er træt af jeg blev Renset.” Hvad i al verden? Hun prøver til endnu en gang. “Jeg er ...” Hun kan ikke komme længere. Lang tid sidder hun tavs og prøver at forestille sig, hvorfor det pludselig skulle være så svært at sige en enkelt sætning. Hun prøver andre ting. “Jeg hedder Cecille. Jeg er medlem af Samfundet. Jeg er 77 år.” Jo, det går fint, og det lyder meget overbevisende. “Min Renselse er en ...” Hun vil sige velsignelse, men går i stå. Så prøver hun noget andet. “Jeg er glad over jeg blev født. Jeg er glad over jeg blev medlem af Samfundet. Jeg er glad over ...” Igen går hun i stå. Nå ja, måske skal hun bare give efter. “Jeg er træt af jeg blev Renset.” Og pludselig hører hun det. Den falske klang er væk.

Ungkarl Pierre lytter høfligt. Og det er det, hun kan mærke. Det er kun høfligt. Og hvad værre er: hun har selv prøvet det. Det er fascinerende at tale med en, der er Renset. Der er dyb indsigt at hente her. Han optager selvfølgelig hendes bemærkninger, så de senere kan blive analyseret og udgivet. Men i sidste ende har han travlt, og uanset hvad hun siger, er det ikke længere vigtigt nu og her – hun er Renset, og Pierre kan ikke forventes umiddelbart at forstå hvad hun taler om. Han er bæret over, at hun, en Renset, vil tale med ham (eller det siger han i hvert fald), men han har travlt, har andet for.

Så kommer hun til den del, hvor hun fortæller, at en af Samfundets støtter kan blive styrket. At de aldrig mere behøver at frygte usandhedens klæbende væsen. At Gud har givet dem en stor gave. Da begynder han faktisk at bevæge sig uroligt. Og til sidst udbryder han: "Det kan du ikke mene!" Nå, men i det mindste lytter han ikke mere høfligt.

"Med al respekt, Jomfru Cecille, en af grundpillerne i vores tro er, at vi frivilligt vælger sandheden – ikke at den bliver os påtvunget. Dette er ikke en gave – det er en forbandelse. De svage vil blive fristet til at tage en genvej, og de stærke vil ikke have brug for hjælp. Der er ikke behov for den her "gave". Jeg er sikker på jeg taler for Samfundet, når jeg siger, at vi er taknemlige for, at du har vist os denne fælde, og vi vil tage vores forholdsregler imod den."

Og pludselig er hun ude af døren igen. Hun er mere forvirret, end hun har været – ja, i årtier. Siden hun fandt Samfundet (og ja, selvom andre tænker, hun var med til at stifte det, føler hun selv, at han bare opdagede noget, der allerede eksisterede, bragte noget til verden, der levede) har hun ikke været i tvivl om store ting. Der har været sådan en fred. Men nu. Hun ved ikke længere hvad hun skal tænke.

Nu, hun alligevel har afbrudt sin rejse i vildmarken, kan hun lige så godt gå hjem. Hun får brygget noget varm te, og sætter sig så til rette i sin yndlingsstol. Og begynder at meditere. Som aldrig før har hun brug for forbindelsen til Det Andet. Vejledning, støtte, hjælp.

Sandheden. Den violette blomst er sandheden. Hun har den i hånden, og tilbyder den til en masse mennesker, men de siger alle nej. Måske er det sådan, det skal være? Måske har hun taget fejl?

Så bliver hele verden violet omkring hende. Mennesker tilbyder hende vand, vaskeklud, et bruserhoved, men nu er det hende, der siger nej.

Hun står på en vej. Alle er på vej bort fra hende. Og så er hun selv i bevægelse, i den modsatte retning. Vejen får en revne, og de er alle sammen på den anden side af revnen.

Hun har en violet blomst i hånden. Men det har de også.

Og så ligger hun ned. Sover? Ser lige op i himlen.

Hun åbner øjnene med et sæt. Sandheden. Hun forstår endelig takkebøn nr. 3, en som Frank skrev i sin tid. Min sandhed og din sandhed. Deres sandhed er, at de må sige nej til hendes gave. Og hendes sandhed er, at hun må holde fast – uanset hvad konsekvenserne er.

Hun er ude i bjergene igen. Da først hun vidste hvad hun skulle gøre, gik det hurtigt.

Det er aldrig tidligere sket, at en Renset har bedt om at blive løst fra sit løfte. Men da hun forklarer, at hun allerede har brudt sit løfte, bliver en ceremoni i hast konstrueret – faktisk bare det modsatte af en Renselse. Og til sidst det modsatte af en optagelse i Samfundet. Den ceremoni har de allerede.

Hun har det stadig skidt med at have gennemført den sidste del. Hun har aldrig forestillet sig, at det ville ske. Hvordan kan det ske for en, der har været med til at stifte Samfundet? Men hun erkender, at hun lever efter en højere sandhed nu. At hun må gøre det, der er rigtigt for hende. Ikke nogen anden. At hun ikke kan leve i Samfundet. Og at hun heller ikke kan leve udenfor.

Hendes ur bipper svagt. Hun har da ellers slukket for den tåbelige en-gang-i-timen alarm? Men det er heller ikke den. Det er tidspunktet for hendes Integration, der er

oprundet. De 30 dage er gået. Det virker passende. Gad vide om Integrationskammeret stadig vil blive brugt? Om strålerne vil blive rettet mod dets indre? Om et uskyldigt insekt på vildveje vil fordampe?

Hun rejser let og hurtigt den her gang. Ikke noget vand eller mad. Ikke en sovepose eller solhat. Ikke noget, der kan forlænge hendes gang her på Jorden et sekund. Bare hende selv, og det tøj hun havde på, da de gennemførte ceremonien.

Da hun finder en god plet, hvor solnedgangen skaber 1000 farver i græsset, bladene, jorden og vandet, sætter hun sig ned. Med lidt besvær får hun arrangeret arme og ben, så hun kan meditere igen. Det er allerede koldt, og hun er tørstig. Hun kigger sig omkring. På den anden side af det lille vandløb kan hun skimte en klump af de violette blomster. Hun nåede ikke en gang at give dem et navn. Hun lukker øjnene, og ånder dybt ud, tilfreds med, at det sidste hun vil se her i livet er et symbol på det stærkeste i denne verden: sandheden.

Brønshøj – 3/11 2008 - 20/11 - 6/1 2009 - 8/2